Ἔτος 17ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1903 — Ἀριθ. 773

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμ^ομενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δσ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγ ρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνετα δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστούγεννα ! Τὸ Δένδρον μας τῶν Χριστουγέννων.—Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη (ὑπὸ δος. Μαρίας Πινέλη·— Ὁ ὕμνος εἰς τὴν Ἀθηνᾶν (τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ.) Ὁ καθηγητὴς Νάουμαν περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος. Τὰ ἐπισκεπτήρια (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη)—Τὸ βιβλίον τῆς κ. Φουντουκλῆ. Ἀλληλογραφία Συνταγαί. Οἱ μολυβένιοι Στρατιῶται (ἐπιφυλλὶς ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου.)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὁ κόσμος ἦτο καὶ τότε, ὅπως εἶνε καὶ τώρα, πολὺ παλαιός. Οἱ αἰῶνες εἶχαν διαδεχθῇ τοὺς αἰῶνας. Οἱ παλαιοὶ πολιτισμοὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Βαβυλωνίων εἶχαν λησμονηθῇ πρὸ τῶν ἰδανικῶν τῶν νεωτέρων πολιτισμῶν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι εἶχαν ἀρχίσει νὰ γηράσκουν καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἀφυπνίζετο ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, ἀσεβεστέρα πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ζητοῦσα νέαν τροφὴν τῶν πνευμάτων καὶ τῶν ψυχῶν διὰ τὸ μέλλον.

Ἡ περίοδος τῆς πάλης μέχρις ἐξοντώσεως καὶ μέχρι θανάτου, τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄνθρωπον εἶχεν ἐξαντληθῇ καὶ παρακμάσει. Τὰ τελευταῖα ἀνθρώπινα σώματα, τὰ ὁποῖα ἀνελύθησαν εἰς φλόγας πυρὸς καὶ ἐφώτισαν νύκτας ὀργίων καὶ νύκτας ἀσεβεῖς, ἦσαν οἱ τελευταῖοι σπινθηρισμοὶ τῆς τέφρας ἑνὸς παρελθόντος σκληροῦ, ὡμοῦ καὶ ἀπανθρώπου.

Οἱ ἀστερισμοὶ τῆς δόξης τῶν Ἡρακλέων καὶ τῶν Γολιὰθ εὑρίσκοντο εἰς τὴν δύσιν των.

Νέος ἀστὴρ προηγγέλθη ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς προφήτας τῶν χρόνων ἐκείνων. Νέον φῶς ἀνέτειλεν εἰς τὸν μακρυνὸν ὁρίζοντα τῆς Ἀνατολῆς, φῶς σεμνὸν καὶ μικρόν, τὸ ὁποῖον ὅμως προωρίζετο νὰ σκιάσῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἡλιοφωτισμένον Ἀπόλλωνα, καὶ αὐτὴν τὴν πολιοῦχον κόρην τοῦ πλέον ἐνδόξου τῶν θεῶν.

Ἡ ἀνθρωπότης ἀφοῦ ἐλάτρευσε τὴν ρώμην εἰς τὸν Δία καὶ τὸ κάλλος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν νοῦν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὰς γοητείας τῶν ἰδανικῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα κατέρριψε καὶ ἐποδοπάτησεν, ἔστρεψε τὸ βλέμμα εἰς τὸν μακρυνὸν ὁρίζοντα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέτελλεν ὁ ἀστὴρ ὁ μικρὸς καὶ ἄσημος τοῦ παιδίου.

Ἡ ἀνθρωπότης ἀφοῦ ἐξήντλησε κάθε πηγὴν σοφίας καὶ ὑπέστη ὅλας τὰς γοητείας τοῦ κάλλους καὶ μετεβλήθη εἰς γίγαντα εὐρωστίας καὶ φυσικῆς ἀκμῆς, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν πουθενά, κατέφυγεν ὡς εἰς λιμένα σωτηρίας εἰς τὸ ἀφελὲς μειδίαμα τοῦ βρέφους, εἰς τὰ ἁγνὰ τῆς παιδικῆς χαρᾶς ὄνειρα, εἰς τὸ παιδικὸν λίκνον, τὸ ὁποῖον θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ ἡ ἀγάπη τῆς γυναικός,

Ἠσθάνθη ἡ πολὺ γηράσασα ἀνθρωπότης ὅτι χωρὶς ἀθωότητα καὶ χωρὶς καλωσύνην καὶ χωρὶς ἀγάπην, οὔτε ἡ ὑγεία τοῦ σώματος, οὔτε ἡ δύναμις τοῦ νοῦ, οὔτε ἡ γοητεία τοῦ κάλλους δὲν δίδουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαράν. Καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ παιδίον ὅ,τι δὲν ἠμπόρεσε νὰ τῆς δώσῃ οὔτε ἡ νεότης, οὔτε τὸ κάλλος, οὔτε ἡ παρθενία, οὔτε ἡ ἀκμή. Ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτὸ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην.

Καὶ κατώρθωσε τὸ παιδίον τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς πίστεως. Ἡ ἀνθρωπότης ἔκτοτε ἐπίστευσεν εἰς μίαν ἀγάπην τόσον μεγάλην, ἡ ὁποία νὰ παρατείνεται καὶ πέραν τοῦ τάφου καὶ πέραν τῆς ζωῆς. Τὸ νέον ἰδανικόν της, ἐὰν δὲν ἠδυνήθη ὡς τὰ παλαιότερα νὰ τῆς δώσῃ τὴν τελείαν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν τῆς σήμερον καὶ τῆς αὔριον, τῆς ὑπεσχέθη ὅμως τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸ χωρὶς τέλος μέλλον, εἰς τὴν αἰωνιότητα. Τὸ παιδίον εἶνε τὸ μέλλον καὶ ἡ ἐλπίς.

Καὶ ἡ θρησκεία τοῦ θείου παιδίου, ἡ θρησκεία τοῦ ἰδανικοῦ τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς πίστεως, προοιωνίζει, ὑπόσχεται, ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον εἶνε μακρὸν, αἰώνιον καὶ χωρὶς τέλος, καὶ ἀπέναντι τοῦ ὁποί-

ου τόσον ὀλίγον ἄσημον καὶ ἐλάχιστον φαίνεται τὸ παρόν.

Πρὸ τοῦ παιδικοῦ λίκνου, οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, οἱ ταξειδεύσαντες ἐξ ἀνατολῶν, καταθέτουν τὸν φόρον τῆς ὑποτελείας των, τῆς ἀδυναμίας των καὶ τῆς πίστεώς των. Ὡρισμένως ἡ σοφία των εἶχε χρεωκοπήσει καὶ ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ τίποτε πλέον ἀπὸ αὐτήν. Τὸ παιδίον ἐγένετο ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ σύμβολον τῆς χαρᾶς καὶ εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Διότι καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ παιδία δὲν εἶχαν καμμίαν θέσιν. Ὁ Θεὸς εἰς τὸ μέγα τῆς δημιουργίας του ἔργον, εἶχεν ὁριστικῶς λησμονήσει τὸ παιδίον. Τὸν ἄνδρα τὸν ἔπλασεν ἀπὸ χῶμα, τὴν γυναῖκα ἀπὸ χῶμα καὶ ἀπὸ πλευράν, τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον μὲ μόνον τὸν λόγον του, ἀλλ' εἶχε λησμονήσει τὸ παιδίον. Εἶχεν ὑπάρξει κτίστης καὶ πλάστης καὶ Δημιουργὸς καὶ κύριος, ἀλλὰ δὲν εἶχε γίνει πατέρας, δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ἀγάπην τοῦ παιδίου. Ἴσως μάλιστα δι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξεν ἀχάριστος καὶ σκληρὸς καὶ ἐπαναστάτης, διότι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημιουργοῦ εἶχεν ἐκλείψει ὁ δεσμὸς ὁ τρυφερὸς καὶ ὁ μεγάλος τοῦ παιδίου.

Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο. Ἀλλὰ τὸ παιδίον τότε συνεδέετο μὲ τὴν κατάραν τῶν πρωτοπλάστων καὶ ἡ γέννησίς του ἀπετέλει μέρος τῆς ἐπιβληθείσης εἰς ἐκείνους ποινῆς. Ἰδοὺ διατί τὸ παιδίον διῆλθε καὶ αὐτὸ αἰῶνας μαρτυρίου καὶ πόνων, ἰδοὺ διατί ἐβασανίσθη καὶ ἀνεσκολωπίσθη καὶ ὑπέστη κακώσεις καὶ σκληρότητας καὶ κάθε εἴδους πνευματικῶν καὶ φυσικῶν θανάτων. Ἰδοὺ διατί ἡ φύσις του παρεγνωρίσθη καὶ ἡ ψυχή του δὲν ἐμελετήθη καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὑπῆρξε σκληρὰ καὶ ἄδικος καὶ ἀδιάφορος πρὸς αὐτό.

Ἀλλ' ὁ ἀστὴρ του ἔλαμπεν ὑψηλὰ εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ ἀπὸ μικροῦ καὶ ἀφανοῦς θὰ ἀνήρχετο εἰς τὸν θρόνον τῆς θεότητος. Ὅ,τι δὲν ἔκαμαν εἰς τὸν κόσμον οἱ χαλύβδινοι μῦς καὶ αἱ πυγμαὶ αἱ ἰσχυραὶ τῶν γιγάντων, θὰ ἔκαμναν τὰ παχουλὰ καὶ μικροσκοπικὰ χεράκια τοῦ θείου παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη εἰς τῶν ἀλόγων τὴν φάτνην. Αὐτὰ θὰ ἐζεύγνυαν τὸ ἅρμα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ θὰ ἔσυραν τοὺς πτερωτοὺς ἵππους πρὸς τοὺς φωτεινοὺς δρόμους τῶν θείων παραδείσων. Αὐτὰ θὰ ἐσκόρπιζαν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παρηγορίαν εἰς ὅλους τοὺς ἀπηλπισμένους καὶ τοὺς δυστυχεῖς. Αὐτὰ θὰ ἔλυαν τὰ σίδηρα τῶν δούλων καὶ θὰ κατέρριπταν τὰς θύρας τῶν φυλακῶν καὶ θὰ ἐσκόρπιζαν τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος, ὅπου ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβασίλευε τὸ σκότος τῆς λύπης καὶ τῆς συμφορᾶς. Αὐτὰ εἰς τὸν χειμῶνα τὸν παγερὸν τῆς πολὺ γηρασμένης ἀνθρωπότητος θὰ ἐφύτευαν τὸ θαλερὸν δένδρον τῆς ἀναγεννήσεως, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὁποίου θὰ κατέφευγεν ἡ διψῶσα φῶς καὶ ζωὴν καὶ ἀνάστασιν ἀνθρωπότης.

*
* *

Ἔκτοτε παρῆλθαν δύο χιλιάδες ἔτη. Τὸ θεῖον παιδίον ἔγειναν ἀνὴρ καὶ ὑπέστη τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε χάριν τῆς ἀνθρωπότητος.

Οἱ λαοὶ ἀνὰ μυριάδας προσῆλθον ὀπαδοὶ τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἣν εὐαγγελίσθη ὁ θεὸς διὰ τοῦ θείου παιδίου. Ἀλλὰ ὀλίγοι ἠννόησαν τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας αὐτῆς καὶ ἐφήρμοσαν αὐτό.

Τὸ θεῖον παιδίον ἄλλως τε ἔκαμε τόπον εἰς τὸν θεάνθρωπον Χριστόν, εἰς τὸν διδάσκαλον καὶ τὸν ἱδρυτὴν καὶ τὸν ποιμένα τῆς Νέας ἐκκλησίας. Καὶ μόνον τὰ παιδάκια τοῦ κόσμου ὅλου καὶ ὅλων τῶν κλάδων, οἱ ὁποῖοι ἐκτείνονται περὶ τὸ μέγα Δένδρον τοῦ χριστινισμοῦ, λατρεύουν ἕως τώρα τὸ θεῖον παιδίον καὶ ἐωρτάζουν ἄκακα καὶ εὔπιστα ὡς ἐκεῖνο τὴν ἑορτὴν τῆς γεννήσεώς του καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν χαρὰν τῶν πανηγύρεων καὶ τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα σκορπίζουν γύρω των τὰ ἀφρόπλαστα χέρια τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ, τοῦ ὡραίου θεοῦ τῶν παιδιῶν.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ ΜΑΣ

Ὁ κόσμος τῶν παιδιῶν ἤρχισεν ἀπὸ τώρα νὰ ἑτοιμάζεται διὰ τὴν ὡραίαν ἑορτὴν τοῦ Δένδρου τῶν Χριστουγέννων, τὴν ὁποίαν τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης διοργανόνει ἐπὶ τόσα ἤδη κατὰ σειρὰν συνεχῶς ἔτη. Εἶναι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς περισσότερον δημοτικὰς καὶ ἀπὸ τὰς μᾶλλον ζωηρὰς καὶ διαχυτικὰς εἰς ἀπόλαυσιν καὶ χαρὰν καὶ ἀφέλειαν, ἡ μόνη Χριστουγενιάτικη παγήγυρις τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Φέτος, ἡ ὡραία μας ἑορτὴ τοῦ Δένδρου, δὲν θὰ γείνῃ ὡς κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Μουσικῆς Ἑταιρίας.

Τὸ Δένδρον μας τῶν παιδιῶν, τὸ Δένδρον μας τῆς χαρᾶς, τὸ Δένδρον μας τῆς παιδικῆς πανηγύρεως, τὴν ἑορτήν μας τὴν ὡραίαν καὶ τὴν τοιοῦτον ἐξεπηρετοῦντα εὐγενῆ σκοπὸν φιλοξενεῖ τὴν προσεχῆ Παρασκευήν, τὴν ἑπομένην τῶν Χριστουγέννων ὁ Παρνασσός, τὸ εὐγενὲς σωματεῖον, τὸ ὁποῖον διότι ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῶν ἀπροστατεύτων, πτωχῶν καὶ ἐργατικῶν λούστρων, αἰσθάνεται καὶ τὴν χαρὰν νὰ συντελέσῃ εἰς ἀνακούφισιν καὶ τῶν νεαρῶν ἀπόρων ἐργατίδων, εἰς ἃς τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης παρέχει τόσον εὐεργετικὴν στέγην καὶ προστασίαν.

Ἡ αἴθουσα τοῦ Παρνασσοῦ, ὡραία, πλουσία, ἀπέραντος θὰ στολισθῇ μὲ τὰ φορτωμένα ἀπὸ παιδικὰ δῶρα τραπεζάκια καὶ μὲ τὰς ὡραίας κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἱ ὁποῖαι προσφέρουν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των εἰς τὴν παιδικήν μας ἑορτήν. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ Δένδρον ὁλόφωτον, χρυσοστολισμένον θὰ σκορπίζῃ γύρω του μαγικὰς ἀκτῖνας, κάτι ἀπὸ τὸ ὡραῖον φῶς τῆς χαρᾶς, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς παιδίον ἐσκόρπισεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Μία μουσικὴ συναυλία διοργανόνεται ἀπὸ ἐξέχοντας μουσικοὺς καὶ ἐκεῖ παρὰ τὸ Δένδρον ὁ Κρασσᾶς, ὁ θαυμάσιος βιολιστήσμας θὰ σκορπίζῃ τὰ κελαϊδήματα καὶ τὰς μαγείας τοῦ βιολιοῦ του, τῇ συνοδείᾳ κλειδοκυμβάλου καὶ φλαούτου καὶ ἄλλων ὀργάνων. Ἄλλα παίγνια ὡς τὸ ψάρευμα, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ μικρὰ ψαρεύουν παιγνίδια καὶ σοκολάτες καὶ μπομπόνια, τὰ ἀλογάκια, τὰ ὁποῖα διασκεδάζουν καὶ τοὺς μεγάλους καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ποικίλα θεάματα θὰ τέρψουν καὶ θὰ διασκεδάσουν κοντὰ εἰς τοὺς μικρούς, κοντὰ εἰς τὰς μαθητρίας καὶ τοὺς μαθητὰς, καὶ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς γονεῖς καὶ τὰς δεσποινίδας τοῦ κόσμου. Καὶ ἐν γένει κάθε ἄνθρωπον αἰσθανόμενον τὴν ἀνάγκην τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν

ἑορτῶν νὰ διασκεδάσῃ ἐν μέσῳ κόσμου, ἐν μέσῳ μιᾶς ὡραῖα φωταγωγημένης αἰθούσης, μὲ τὸ σύμβολον τῆς χαρᾶς τῶν Χριστουγέννων ὡς σημεῖον συγκεντρώσεως.

Εἶναι μία ἑορτὴ οἰκογενειακὴ καὶ χριστιανικὴ ἐνταυτῷ, ἀλλὰ καὶ ἑορτὴ χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, ἀφοῦ προορίζεται διὰ τὴν ἡλικίαν, ἡ ὁποία δὲν εἰξεύρει ἀκόμη τί εἶναι πόνος ἢ λύπη.

Καὶ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσιν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἔχῃ μὲ μόνον μίαν δραχμὴν εἴσοδον, ὡς εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓν ὡραῖον δῶρον ἢ παιγνιδάκι διὰ τὸ παιδί του μὲ μίαν ἐπίσης δραχμὴν, ἀφοῦ ὅλοι οἱ λαχνοὶ κερδίζουν καὶ κανεὶς δὲν φεύγει ἀπ' ἐκεῖ παραπονεμένος. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν προμηθεύετά τις καὶ τὰ παιδικά του δῶρα διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς πάντοτε μὲ μίαν δραχμήν, ἐνῷ ἔξω ἐξοδεύει πολλά. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ προμηθευθοῦν εἰσητήρια παρακαλοῦνται νὰ ἀποτανθοῦν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο· λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Ὁ νόμος, ἡ παλαιὰ Διαθήκη ἐδόθη διὰ μεσολαβήσεως τοῦ Μωϋσέως εἰς τὸν Ἑβραϊκὸν λαόν· ἀλλ' ὁ προφήτης Μωϋσῆς ἦτο ἄνθρωπος, δοῦλος τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς παρέλαβε τὸν νόμον, παρέδωκεν αὐτόν· ἡ νέα Διαθήκη, τὸ φῶς, τὸ φωτίσαν τὰ σκοτεινὰ καὶ σκολιά, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἡ πληρώσασα τὰ κενά, δὲν ἐδόθη, ἀλλ' ἐγένετο διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἦτο Θεὸς καὶ Δεσπότης. Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν τὴν χάριν ἀντὶ χάριτος, λέγει ὁ αὐτὸς Εὐαγγελιστής. Χάριν ἀντὶ χάριτος· τὴν καινὴν Διαθήκην ἀντὶ τῆς Παλαιᾶς. Ἀλλὰ πῶς λέγει, Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, ἐνῷ ἀκριβῶς ἡ παλαιὰ Διαθήκη διδάσκει, ὅτι τὸν Θεὸν εἶδόν τινες, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ τὸν νόμον κομίσας Μωϋσῆς ἐζήτησε τὴν χάριν ταύτην, καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τὴν εἰποῦσαν, οὐ δύναταί τις ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου καὶ ἐπιζῆσαι; Τοῦτο μόνον τῷ ἐπετράπη νὰ ἴδῃ ὡς ἐν σχήματι ἀνθρώπου, ἀπὸ τῶν νώτων φαινομένου, ἐντὸς νεφέλης πυρὸς τὸν ὕψιστον, διὸ καὶ Θεόπτης ὠνομάσθη· πρὸς δὲ οἱ προφῆται Ἡσαΐας, Ἰεζεκιὴλ καὶ Δανιὴλ εἶδον Αὐτὸν εἰς ὁράματα.

Καὶ τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ Σεραφεὶμ εἱστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ λέγει ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Διὰ στόματος δὲ τοῦ προφήτου Ὠσηὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λέγει Ἐγὼ ὁράσει ἐπλήθυνα, καὶ ἐν χερσὶν προφητῶν ὡμοιώθην· καὶ ἀλλαχοῦ: Οἱ υἱοί ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ αἱ θυγατέρες ἡμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται. Ἐπὶ πλέον φαίνονται γυναῖκες εἰς τὴν ἁγίαν Γραφὴν βλέπουσαι θαυμάσια καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ τῆς Θεοτόκου δεομένη εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀτεκνίαν της εἰσακούεται, καὶ ἀτενίσασα πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπει θαυμάσια, καὶ τὸν ἄγγελον καταβαίνοντα πρὸς αὐτὴν καὶ ὑποσχόμενον τέκνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀμέσως ὑπόσχεται ἐπίσης ἡ ἁγία Ἄννα, ὅτι, ἢ ἄρσεν ἢ θῆλυ, ὅ,τι ἤθελε δοθῇ εἰς αὐτήν, τὸ ἀφιέρωνεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πιστῶς ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν της, καὶ παρέδωκε τὴν μονογενῆ θυγατέρα της ἀμέσως μετὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας της εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων· «Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος ἐξηγήσατο». Οἱ ἰδόντες Αὐτὸν δὲν εἶδον κατὰ φύσιν ἀλλὰ καθ' ὁμοίωσιν· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ συντάξας, ὁ κηρύξας τὸν Θεῖόν Του λόγον, ὁ γνωρίσας τὸν ἀληθινὸν Θεὸν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, εἶδεν Αὐτὸν ἐνδικιτώμενος ἐν τῷ κόλπῳ Αὐτοῦ· ὄχι βεβαίως ὡς εἰς κόλπον ἀνθρώπινον, ὅτι ἄϋλος εἶνε, ἀλλ' ὡς ὁμοούσιος καὶ ἀχώριστος τῷ Πατρί, Θεὸς Λόγος καὶ Λόγος πρὸς τὸν Θεόν.

Χάριν ἀντὶ χάριτος. Ἡ παλαιὰ Διαθήκη, ἡ στοιχείωσις, τὸ προοίμιον τῆς Νέας ἐδόθη εἰς τὸν θεράποντα· τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ τελείωσις, ἡ χάρις, ἡ ἀναγέννησις, τὰ ἀληθῆ πνευματικὰ χαρίσματα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Δεσπότου, τοῦ ἐλθόντος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὄντος ἐν τῷ οὐρανῷ. «Καταβὰς ὕψωμαι εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν συντελοῦνται, καὶ ἀνέβη ὁ Θεὸς ἀπὸ Ἀβραὰμ ἡνίκα ἐπαύσατο λαλῶν αὐτῷ», λέγει ἡ ἁγία Γραφὴ εἰς τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως.

Ἐπεσκέψατο τὸν λαὸν Αὐτοῦ, ἀνακαινῆσαι τὴν φθαρεῖσαν εἰκόνα, πληρῶσαι τὰ ἐλλιπῆ καὶ ἐξαντληθέντα. «Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον, ἀλλὰ πληρῶσαι.» Ὁ νόμος δὲν ἐτελείωσε, λέγει ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος.

Τὸ πρῶτον θαῦμα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Σωτὴρ ἦτο ἡ μεταβολὴ τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον. «Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρίαι λίθιναι ἕξ, κείμενοι κατὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν Ἰουδαίων χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς.» Αἱ ἓξ ὑδρίαι ἐχρησίμευον διὰ τὸν καθαρισμόν, ἦτο ἔθιμον Ἰουδαϊκόν, ἂν ἐλάμβανον ἀνάγκην ὕδατος πρὸς νίψιν· ἀλλ' εἶχον κενωθῆ, ἐνταυτῷ εἶχε τελειώσει καὶ ὁ οἶνος τοῦ συμποσίου. Τὸ ὕδωρ, ἡ στοιχείωσις δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὁ δοθεὶς νόμος εἶχε πολὺ παραγκωνισθῆ· τὸν πρὸς ἐξιλασμόν, πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ ὡρισμένον τόπον κατήντησαν νὰ μεταβάλλουν εἰς σφαγεῖον· ἀλλὰ παραγενόμενος ὁ Θεῖος Λόγος, διὰ τῶν Εὐαγγελικῶν ἀρετῶν ἐπλήρωσε τὰς κενωθείσας ἓξ ὑδρίας. Διέταξε νὰ πληρώσωσιν αὐτὰς ὕδατος, καὶ ἔπραξαν τοῦτο οἱ διακονοῦντες. Αἱ ὑδρίαι ἦσαν ἕξ, ἀλλὰ καὶ ἓξ τρόπους ὡς σφραγῖδα τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν ὑπέδειξε: τρέφειν τοὺς πεινῶντας, ποτίζειν τοὺς διψῶντας, συνάγειν τοὺς ξένους, περιβάλλειν τοὺς γυμνούς, ἐπισκέπτεσθαι τοὺς ἀσθενεῖς, ἔρχεσθαι πρὸς τοὺς ἐν φυλακῇ. Πρῶτον ἐπλήρωσεν ὕδατος: τὸ ἔλεος ἐν τῇ ὕλῃ, ἀλλὰ μετέβαλλε τοῦτο εἰς οἶνον: ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια. «Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.» Ἡ πνευματικὴ ἐλεημοσύνη, ἡ τρέφουσα, ἡ ποτίζουσα, ἡ θερμαίνουσα, ἡ θεραπεύουσα, ἡ μορφώνουσα, ἡ ἐπισκεπτομένη τῷ ἐν τῷ σκότει πεφυλακισμένον πνεῦμα. «Ὡς δὲ ἐγεύσατο ὁ Ἀρχιτρίκλινος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγενημένον· (καὶ οὐκ ἤδει πόθεν ἐστίν· οἱ δὲ διάκονοι ἤδεισαν, οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ·) φωνεῖ τὸν νυμφίον ὁ Ἀρχιτρίκλινος καὶ λέγει αὐτῷ.

Πᾶς ἄνθρωπος πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον τίθησι, καὶ ὅταν μεθυσθῶσι, τότε τὸν ἐλάσσω· σὺ δὲ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι.» Ὁμολογεῖ ὁ ἀρχιτρίκλινος, ὅτι ὁ δεύτερος οἶνος εἶνε καλλίτερος τοῦ πρώτου, καὶ κάμνει συνάμα τὴν παρατήρησιν εἰς τὸν νυμφίον, εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ὅτι ὁ καλὸς οἶνος ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ τοῦ ἐξαντληθέντος: ἡ ψυχικὴ ἐπιμέλεια προτιμοτέρα τῆς σωματικῆς· τῇ βοηθείᾳ τῆς πρώτης κανονίζει ἡ δευτέρα τὰ διδόμενα εἰς αὐτὴν ἀγαθὰ πρὸς ὄφελος, ὄχι πρὸς ζημίαν. Καὶ τὴν ποιότητα τοῦ καλοῦ οἴνου ἐμαρτύρησεν ὁ ἀρχιτρίκλινος, ὁ διακριτικὸς λογισμός, ὁποῖος οἶνος ἦτο μεταβολὴ τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀντλουμένου ἐκ τῆς αἰωνίου πηγῆς τοῦ Θείου λόγου. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις κενὴ καὶ ἀνενέργητος ἔκειτο, ἀλλ' ἐπλήρωσεν αὐτὴν ὁ διὰ τοῦτο ἐλθών, γνωρίσας τὰ κατὰ πρᾶξιν, κατὰ θεωρίαν, κατὰ φύσιν, ὑπὲρ φύσιν, ὡς ἦσαν δύο μετρητῶν αἱ ὑδρίαι, ἀλλὰ καὶ τριῶν ὑπῆρχον, διότι ἐγνώρισε τὴν τελείαν γνῶσιν τῶν αἰσθητῶν, τῶν νοητῶν, τὴν ἔλκμψιν τῆς ἀκαταλήπτου Θεότητος. Εἰς ἓξ ἡμέρας ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, καὶ κόσμος ὁ ἄνθρωπος. Πέντε αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις καὶ ἡ ψυχὴ ἕκτον. Τὸ καθαρόν, τὸ διαυγὲς ὕδωρ, ἔγεινεν οἶνος. Ἡ ἄδολος, ἡ ἀγνὴ κόρη ἔγεινε Μήτηρ τοῦ θείου λόγου. Ἡ εἰλικρινὴς, ἡ ἀληθινὴ πίστις γίνεται μήτηρ τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος.

«Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον·» λέγει ὁ Σωτὴρ πρὸς τὴν Σαμαιρίτιδα.

Πόσον ἀπεῖχε τῶν ὑψηλῶν διδαγμάτων τὰ ὁποῖα ἤκουεν ἡ ἀκούουσα· οὔτε μόρφωσις πνευματικὴ τὴν ἐβοήθει, οὔτε ἀρετὴ ψυχική. Καὶ ὅμως ἀκούουσα τοὺς θείους λόγους δὲν φαίνεται ἀπειθὴς οὐδὲ φιλόνεικος, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀδιάφορος· μετὰ πολλῆς συνέσεως συζητεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐμβαθύνῃ: «Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.— Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε· ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ». Ἀληθινοὶ προσκυνηταί· οἱ πιστεύοντες καὶ σέβοντες· ὄχι ἐν σκιᾷ καὶ τύποις λατρεύοντες, ἐν τόπῳ τὴν λατρείαν περιγράφοντες, ἀλλ' ἐν τῷ παντὶ καὶ διὰ παντός. Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον, λέγει καὶ ὁ προφητάναξ. «Καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Τὸ ὕψος τοῦ λόγου κάμνει τὴν ἀκούουσαν νὰ ἰλιγγιᾷ· ἀρίσταται ὅλως διόλου τῶν ὑλικῶν της σκέψεων· τὸ γεννώμενον ἐν τῇ ψυχῇ της αἴσθημα τῆς εἰλικρινοῦς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν ἀρετήν, πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν διδάσκεται, ἐξευγενίζει, ἀνυψοῖ αὐτήν, καὶ ἀξιοῦται ν' ἀκούσῃ ἐκείνη ἡ ξένη, ὅ,τι δὲν κατώρθωσαν οἱ ὁμόφυλοι διὰ τοῦ δόλου, τοῦ ἐμπνεομένου ὑπὸ τῆς σκληρότητος τῆς καρδίας των, ἐπανειλημμένως δοκιμάσαντες.

«Οἶδα, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς. Ἐγώ εἰμὶ ὁ λαλῶν σοι.» Ποσάκις οἱ Ἰουδαῖοι προσεπάθησαν ν' ἀκούσωσι τοῦτο παρὰ τοῦ Ἰδίου:

«Ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις ; Εἰπὲ ἡμῖν, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ;» Ἀλλ' οὐδέποτε ἀπήντησε σαφῶς· διὰ διδαγμάτων ἔλεγεν, ἄγων αὐτοὺς ἀπὸ τὰ αἴτια εἰς τὸ ἀποτέλεσμα, ὑποδεικνύων τὴν ἀπιστίαν των, τὴν παρακοὴν των εἰς τὰς Γραφὰς, αἵτινες ἐκήρυτσον Αὐτόν, τοῦ ὁποίου ἐκαυχῶντο τὴν κατοχὴν καὶ ὑπηρέτουν τὴν προδοσίαν. Πρώτη ἡ Σαμαρεῖτις ἠξιώθη ν' ἀκούσῃ τοῦτο ρητῶς ἀπὸ τοῦ στόματος Αὐτοῦ. Ἦτο ἡ ἀμοιβὴ τῆς καλῆς της θελήσεως. Αὐτὴ ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ μαθοῦσα ἐφάνη εὐγνώμων, ἐπίστευσε καὶ ἐσώθη. Οἱ ὁμόφυλοι ἐν τῇ σκληρύνσει τῆς καρδίας των, ἀπὸ πλάνης εἰς πλάνην ὑποπίπτοντες, ἔστενον διαβολικὰς παγίδας, φρονοῦντες ὅτι ἤθελον τὸν συλλάβῃ. Ἡ Σαμαρεῖτις ἦλθεν εἰς τὴν αἰσθητὴν πηγὴν ὅπως ἀντλήσῃ ὕδωρ, καὶ εὑροῦσα τὴν νοητὴν παραβλέπει τὴν ὑλικὴν ἀνάγκην, ἥτις τὴν εἶχε φέρει εἰς τὸ μέρος ἀκούσασα τὸν Θεῖον λόγον ζητεῖ τὰ πνευματικὰ νάματα μετὰ ζέσεως, καὶ δέχεται ταῦτα μετὰ σεβασμοῦ ἀληθινοῦ· ἀντὶ νὰ ἐπανκφέρῃ εἰς τὸν οἶκόν της τὸ ὕδωρ τὸ φυσικόν, ἔφερε τὸ πνευματικὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἔσωσεν ἑαυτὴν καὶ τὰς πέντε θυγατέρας της· ὁμολογεῖ εἰς τοὺς συμπολίτας της ὅ,τι ἤκουσε, μὴ ὀργιζομένη διὰ ἀποκάλυψιν τοῦ βίου της, ἀλλὰ παροτρύνουσα αὐτοὺς ὅπως ἔλθωσι. καὶ ἴδωσι καὶ κρίνωσι περὶ τῶν λεγομένων της: «Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα». Ὁ ἄνθρωπος ὃς εἶπε, ὁ γινώσκων ὅσα ἐποίησε, καὶ μὴ ἀπωσάμενος αὐτὴν τῆς διδασκαλίας Του, ὡς ἀναξίαν ἄνθρωπον, ἀλλὰ προσδεξάμενος τὴν μεταβολὴν ὡς Θεὸς φιλάνθρωπος, θέλων ἔλεος, ὄχι θυσίαν, ὁ ἐξαποσταλεὶς ὅπως σώσῃ, ὄχι ὅπως κρίνῃ : «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν· ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, μὴ ἀπόλλυται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ». Ὄχι κρίσιν, σωτηρίαν· ὄχι δίκην, ἔλεος· ὄχι τὸ μῖσος, τὰς συνεπείας καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ βδελυκτοῦ πάθους, τοῦ ταπεινοῦντος καὶ ἐξευτελίζοντος, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἐξυψοῦσαν, τὴν ἐξευγενίζουσαν, τὴν σώζουσαν.

Ὄχι περιφρόνησιν, συγκατάβασιν. «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ὄχι τὰ τῆς σκιᾶς τοῦ νόμου, ὅστις παρῆλθεν, ἀλλὰ τὴν ἐλθοῦσαν χάριν, τὸ φῶς τὸ φωτεινὸν τοῦ ἀστέρος τοῦ φωτίσαντος καὶ ὁδηγήσαντος τοὺς τρεῖς ξένους μάγους εἰς προσκύνησιν τοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τεχθέντος νέου βρέφους, τοῦ πρὸ αἰώνων ὑπάρχοντος Θεοῦ. Τρεῖς οἱ κραταιοὶ ξένοι, οἱ ἐλθόντες τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ ἀστέρος εἰς προσκύνησιν Αὐτοῦ, τρεῖς οἱ κόσμοι οἱ κλίναντες τὸ γόνυ ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, τοῦ φωτεινοῦ Ἀστέρος τοῦ ὀρθρινοῦ.

«Ξένος δὲ οὖν καὶ οὐ συνήθης, οὐδὲ τῶν πολλῶν γνωριμων εἷς, ἀλλά τις καινὸς καὶ νέος Ἀστὴρ ἐπιφανὴς τῷ βίῳ σημεῖον ξένου φωστῆρος ἐδήλου καταλάμψαντος τῷ παντὶ κόσμῳ· ὃς ἦν ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ μέγας καὶ νέος Ἀστὴρ

οὗ τὴν εἰκόνα συμβολικῶς ὁ φανεὶς τότε τοῖς μάγοις ἐπεφέρετο... Οὗ δὴ χάριν τὸ μέγαν σημεῖον, ὁ προφανὴς ἐδήλου Ἀστὴρ μέγαν καὶ νέον φωστῆρα ἐπιλάμψαντα τῷ παντὶ κόσμῳ τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ πᾶσιν αἰνιττόμενος.» λέγει ὁ ἐκ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἱστορικὸς Εὐσέβιος «Καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ καὶ ἀνοίξαντες τοὺς Θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκον αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Οὐδέποτε προσηνέχθη λίβανος καὶ σμύρνα ὡς δῶρον εἰς νεογεννηθὲν βρέφος· μόνον διὰ τὸ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεὲμ γεννηθησόμενον ἦσαν προωρισμένα, ὡς εἶδον Αὐτὸ οἱ Χαλδαῖοι διὰ τῆς ἐπιστήμης των τῶν ἀστέρων Θεὸν τέλειον, Ἄναρχον καὶ Αἰώνιον. Τὸ βρέφος τὸ ἐσπαργανωμένον, τὸ κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ, τὸ ὁποῖον ἔψαλλον πλήθη στρατιῶν οὐρανίων, Θεὸν προσαγορεύοντες καὶ τὴν προσήκουσαν Αὐτῷ δόξαν διὰ τοῦ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» δι' ἀγγελικῆς ὑμνωδίας τοὺς αἰθέρας πληροῦντες κατῇ γῇ τὴν εὐαγγελίαν γνωρίζοντες.

Μόναχον Μαρία Πινέλη

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ

ΣΤ'.

Ἀθήνα ! χρυσοστέφανη καὶ τιμημένη χώρα !
Οἱ μεγαλόχαροι θεοὶ ἐπάνω σου ἀγρυπνοῦνε
Καὶ φεύγουν ἀπ' τὸν Ὄλυμπο γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦνε
Σ τὴ γῆ σου τὴ βραχόσπαρτη. Γιατ' ἐδῶ πέρα βρίσκουν
Πῶς πιὸ πολὺ μὲ τοὺς Θεοὺς ὁ ἄνθρωπος ταιριάζει.
Γιατ' ἐδῶ πέρα ἡ προσευχὴ πιὸ 'γκαρδιακὴ ἀνεβαίνει,
Ἀκούεται γλυκύτερη τῶν ποιητῶν ἡ λύρα,
Καὶ τὸ καθάριο τὸ νερὸ καὶ τὸ ξανθὸ τὸ μέλι
Καὶ τὸ χιλιάκριβο πιοτὸ ποῦ διώχνει ταὶς φροντίδες
Προσφέρονται μ' ἀγνότερη ψυχὴ 'ς τοὺς ἀθανάτους,
Καὶ ταὶς εἰκόναις τῶν Θεῶν σκαλτζουν οἱ τεχνῖταις
Πλέον πιστὰ κι' ἀληθινὰ 'ς τὸ μάρμαρον ἐπάνω
Ὁποῦ κρατάει ἀνάλαγη τὴ φωτερή του ἀσπράδα.
Ἐδῶ βροντᾷ κι' ἀστράφτει ὁ Ζεὺς καὶ τοὺς κακοὺς παιδεύει,
Τἀγαπημένν' ἀντρόγυνα καλοτυχίζεις, Ἥρα,
Κι' ὁ μεγαλότοξος Θεός, ὁ Ἥλιος ὁ Ἀπόλλων,
Ἐδῶ ταὶς ἔμορφαις πλανᾷ μέσ' σταὶς σπηληαὶς καὶ πλάθει
Ἀπὸ θνηταὶς βασίλισσαις ἰσόθεους βασιλιάδες.
Ἐδῶ κι' ὁ Ἔρως τὰ φτερὰ διπλώνει καὶ φωλιάζει,
Καὶ δὲν πεθαίνει ὁ μέγας Πᾶν, καὶ πλούσια σκορπᾶνε
Τὰ στάχνα της ἡ Δήμητρα, τὰ ρόδα ἡ Ἀφροδίτη.
Κι' ὁ γλυκομίλητος Ἑρμῆς ἄγρυπνος παραστέκει
Καὶ κάνει ἄξιο τὸ κορμὶ 'ς τὸ πάλεμμα, 'ς τὸ δρόμο,
Κ' ἡ Ὥραις φτάνουν ποιὸ γοργαὶς καὶ αἱ Χάριτες πιὸ νέαις,
Καὶ μέσα 'ς τὸν δροσόβολο καὶ καθαρὸν ἀέρα
Στήνουν ἀσύγκριτους χοροὺς τοῦ Παρνασσοῦ ἡ Παρθέναις.
Τρέχει, μουγκρίζει ὁ Κηφισσὸς, ταῦρος ἀγριεμμένος.
Χίλιαις βρυσούλαις ἀπ' αὐτὸν 'σὰν κόραις του δροσάταις
Χύνονται μέσ' 'ς τὴ λαγκαδιά, σκορπίζονται 'ς τὸ κάμπο,
Καὶ χίλια λούλουδ' ἀπὸ τῆς γῆς ξεθάφτουνε τὰ σπλάγχνα
Κ' ἐδῶ γυμνὰ ἀστεφάνωτα ποτὲ δὲν ἀπομένουν
Οὔτε οἱ βωμοί, οὔτε τἀγνὰ κεφάλια τῶν παρθένων,
Ἀνθίζουν ἡ τριανταφυλλιαίς, γελοῦν ἡ ἀνεμῶνες,
Κ' εἶν' ἡ βιολέτταις ἄσωστες, περήφανα τὰ κρῖνα,
Καὶ ὁ δροσερὸς ὑάκινθος κι' ὁ νάρκισσος κρατοῦνε
Τὴν πρώτη ἀνθρωπινὴ ζωὴ μές' τὰ χλωρά των φύλλα,
Σαλεύουν δροσοστάλλακτα καὶ λὲς πῶς κρυφοκλαῖνε.
Τῆς νύχτας ἡ φριχταὶς θεαίς, τοῦ ἐνόχου βασανίστραις,
Μὲ τὰ ψειδίσια των μαλλιὰ τὰ χάλκινα τὰ πόδια,
Ἐδῶ 'χουν δάση ἀπάτητα καὶ μυριοκαρπισμένα
Ποῦ δὲν τὰ δέρνει ὁ βορειᾶς κι' ὁ ἥλιος δὲν τὰ καίει,
Ποῦ βῆμ' ἀνθρωπινὸ πότὲ δὲν τἄχει σημαδέψει,
Ὁποῦ λαλίτσ' ἀνθρωπινὴ ποτὲ της δὲν ἀκούσθη,
Καὶ μόνο ἀθῶα, φιλέρημα πικρολαλοῦν τ' ἀηδόνια.
Ἐδῶ εἶν' ὅλα εὐγενικὰ καὶ θεϊκὰ πλασμένα !
Πέρα γυαλίζ' ἡ θάλασσα κ' εἶν' ἁπλωτὴ 'σὰν κάμπος,
Κ' ἐδῶ εἶν' ἡ γῆ καμαρωτὴ 'σὰν κυματοῦσα θάλασσα.
Ἐδῶ κανεὶς ἴσκιος βαρὺς δὲν κάθεται 'ς τὰ μάτια,
Ἐδῶ 'ψηλώματα ἄφταστα, περίσσιαις πρασινάδες,
Δὲν κρύβουν σὲ καμμιὰ μεριὰ τὴ γῆ, δὲν τὴ χαλοῦνε,
Ἁπλᾶ, σεμνὰ, προσεκτικὰ γραφτὴ μὲ τὸ κοντύλι.
Κι' ὁλόβαθος ὁ οὐρανὸς καὶ πλουμιστὸς τὰ βράδια
Πάντα 'ς τὰ μάτια εἶνε 'μπροστὰ ποῦ πάντα τὸν ζητᾶνε.
Ὦ ἐμορφάδ' ἀρχοντικὴ καὶ μυστικὰ χυμένη
Ποῦ δὲ θαμπώνεις τὴ ματιά, ποῦ τὴν ψυχὴ φτερώνεις!
Ἡ Ἁρμονία, τῆς Χρυσῆς Παφίας θυγατέρα,
Ἡ Ἁρμονία ἡ ξανθὴ γενήθηκ' ἐδῶ πέρα !

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ NAUMANN

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς μας τὸ γυναικεῖον ζήτημα εἶνε διφυές.

Ἡ μία ὄψις αὐτοῦ ἀνήκει εἰς τὴν ψυχολογίαν τῶν μυθιστοριογράφων, ἡ ἄλλη εἰς τὸ κοινωνικὸν καθεστὸς καὶ τὴν πολιτικήν. Οἱ ποιηταὶ καὶ μυθιστοριογράφοι δὲν μᾶς παρουσιάζουν ὁλόκληρον τὴν γυναῖκα, ἔστω καὶ ἄν τινες τούτων ἐπεσκέφθησαν γράφοντες, ὅτι, παραθέτοντες σειρὰν ἐπιτυχῶν φωτογραφιῶν αὐτῆς, ἀνέταμαν τὴν γυναικείαν ψυχὴν καὶ ἐπαρουσίασαν αὐτὴν εἰς ἡμᾶς ὁποία εἶνε. Ἡ ψυχολογία τοῦ εἴδους τούτου δὲν εἶνε ἀκριβής, διότι καὶ ἡ ἀνδρικὴ ψυχὴ ἐνταυτῷ ἔχει μέγα μέρος εἰς τὰς σκέψεις καὶ πράξεις τῆς γυναικὸς εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τούτου ἄγεται καὶ φέρεται ἐκείνη καὶ δρᾷ, καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φαίνεται μία γυνὴ ὑπερτεροῦσα καὶ παρουσιαζομένη εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτῆς μορφήν.

Τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας γυναικεῖον ζήτημα ἐρρίφθη παρὰ τῆς γυναικὸς εἰς τὸ μέσον καὶ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἁρμόδιοι πρὸς ἐξέτασιν αὐτοῦ, μετὰ μεγάλης βραδύτητος ἔπραξαν τοῦτο. Ἡ γυνὴ τῆς σήμερον διερωτᾶται: «Τί εἶμαι διὰ τὸν ἄνδρα καὶ τί εἶμαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου;»

Καὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τινων ἐπὶ τῆς γυναικὸς, καὶ ἐπαρουσίασαν αὐτὴν εἰς ἡμᾶς ἀγαπωμένην, περιφρουρουμένην, μορφουμένην ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, ἢ παραγκωνιζομένην, ἐγκαταλειπομένην, βασανισμένην ὑπὸ τοῦ ἰδίου.

Ὄχι ὅτι ἐδόθη εἰς τὸν ἄνδρα ἰδιαίτερόν τι δικαίωμα διὰ τοῦτο, ἀλλὰ τῇ δυνάμει ἀπολυταρχίας καὶ δικαιώματος τὸ ὁποῖον τῷ μετεβιβάσθη δικαιοχικῶς κατὰ παράδοσιν ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Ρωμαίων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐφάνη καὶ τὸ γυναικεῖον ζήτημα εἰς τὴν ἀρχὴν του ὥς τι ξένον καὶ καινοφανές.

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε τοιοῦτον. Καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους φαίνονται γυναῖκες ἐξερχόμεναι τῶν συνήθων ὁρίων των καὶ δημιουργοῦσαι ἴδιον στάδιον ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐκτὸς τού-

του ἀνέκαθεν ὁ γεωργὸς εἶχε παρ' ἑαυτῷ τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα, καὶ χωρὶς νὰ τὴν θεωρῇ κατωτέραν ὕπαρξιν, ἢ νὰ χαίρῃ ὁ ἴδιος τὸ ἐλάχιστον δικαίωμα πλειότερον αὐτῆς.

Καὶ ἡ τοιαύτη ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ ἔχαιρε μεγάλα δικαιώματα. Δὲν ὑπῆρχε σπουδαῖον ζήτημα, ἀφροῶν τὸν τόπον, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ λυθῇ ἄνευ τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς χωρικῆς. Εἰς τὴν παλαιὰν βιομηχανίαν, εἰς τὰς τέχνας τῶν τότε χρόνων, ἡ γυνὴ εἰργάζετο ὡσαύτως παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός· ἔφερε τὸ ἀνάλογον τῆς ἐνεργετικότητός της μέρος, καὶ εἶχε θέσιν εἰς τὰ κοινωτικὰ ζητήματα. Οἱ ἄλλοτε χρόνοι εἶχον δημιουργήσει εἰς τοῦ εἴδους τούτου τὰς γυναῖκας πρὸ πάντων θέσιν ἀσφαλῆ καὶ διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου ἡ παρουσία των ἦτο ἄφευκτος. Ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς ἦτο κοινὴ μετὰ τῆς ἀνδρικῆς, ἀλλὰ καὶ παρεχώρει εἰς τὴν γυναῖκα θέσιν ἰδίαν, καὶ ἄνευ ἰδιαιτέρου χαρτοφυλακίου διὰ τοῦτο. Ἡ θέσις τῆς γυναικὸς τῶν χρόνων ἐκείνων ἦτο ἄλλη ἐν ὀλίγοις, ἐνῷ σήμερον ἀφ' ὅτου ἐφάνη ὁ ἀτμός, τοὐτέστι ἡ διὰ τῶν πολυειδῶν μηχανῶν, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν ἐφευρέσεων ἐκτελουμένη ἐργασία, κατεδίκασε μέγα μέρος τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ εἰς ἀεργίαν, ἤλλαξε δὲ καὶ τὸ σύστημα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Ὁ βιομήχανος δὲν συνεργάζεται, ὡς ἄλλοτε, μετὰ τῆς συζύγου· μένει μακρὰν τῆς οἰκογενείας, εἰς τοὺς κολοσσοὺς τῶν ἐργοστασίων, σφυρηλατῶν ὁ ἴδιος ἢ κινῶν μηχανὰς, καὶ ἐθιζόμενος ν' ἀκούῃ τὸν ἦχον τοῦ σιδήρου. Ἐν τῷ οἴκῳ ἡ γυνὴ δὲν ἐργάζεται πλέον διὰ τὰ χρειώδη τῆς οἰκογενείας της· ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ προμηθεύεται ὅλα ἕτοιμα. Καὶ αἱ τάξεις ἀκόμη ἐκεῖναι, αἱ δυνάμεναι νὰ ὑποστηρίξουν τὴν πτωχὴν ἐργάτριαν διὰ τῆς παροχῆς ἐργασίας, ἐπηρεαζόμεναι ὑπὸ τῆς συνηθείας αὐτῆς, καταφεύγουν ἐπίσης εἰς ἀγορὰν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ ἑτοίμης τοιαύτης· Ὥστε κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον τὸ νέον καθεστός, τὸ μεταλλάξαν τὸν οἶκον ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ἡ πενία, ἡ ὁσημέραι καθιστᾶμένη δυσχερεστέρα θέσις της, ἐξώθησε τὴν γυναῖκα εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ ἐπίσης θέσιν ἐν τῷ νέῳ συστήματι. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἠμπορεῖ κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ θρῆνος τῆς Ἰφιγενείας τοῦ Goethe: «Εἰς πόσον στενὸν κύκλον περιορίζεται ἡ εὐτυχία τῆς γυναικός».

Ἡ νεωτέρα ἐποχὴ εἶνε ἐποχὴ τοῦ ἀνδρός, ἐποχὴ τοῦ σιδήρου, σκληροτάτη διὰ τὴν γυναῖκα. Δὲν ἐννοῶ βέβαια, οὔτω ὁμιλῶν, τὸν κόσμον τῆς εὐμαρείας, ἀλλὰ τὰς ἐργακὰς τάξεις· ἄλλως πως βλέπει αὐτὴν ἡ γυνὴ, ἡ τὰς συνεπείας της ὑφισταμένη, καὶ ἄλλως πως ὁ ἥρεμος σκεπτικιστής· ὥστε φυσικώτατα ἐγεννήθη ἀγωνία εἰς τὴν ψυχήν της περὶ τῆς θέσεώς της, περὶ τοῦ μέλλοντός της, περὶ τῆς μορφώσεώς της. Οἱ ἄνδρες ἀλληλομάχονται καὶ διαφωνοῦσι καθ' ἑκάστην ἀναμετάξύ των περὶ τῶν δικαιωμάτων των, καὶ τὸ τοιοῦτον ὠνομάσθη ἐλευθεροφροσύνη· ἀλλ' εἰς τὴν διαφωνίαν αὐτὴν δὲν ἠκούσθη συζητούμενον καὶ δικαίωμα διὰ τὴν γυναῖκα· ὥστε δικαίως καὶ πάλιν ἠρώτησεν ἑαυτήν: «Ἀλλὰ φέρονται δικαίως πρὸς ἐμέ»; Ὁμοφώνως ἐκήρυξαν, ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν δύναμιν, ἴσην μὲ τὸν ἄνδρα· ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ τὰ αὐτὰ δικαιώματα. Καὶ ὑπάρχουν οἱ ἀπαντῶντες: Ἀλλὰ χαίρει ἤδη τὰ αὐτὰ μεθ' ἡμῶν δικαιώματα.

Καὶ ὅμως δὲν φαίνεται πουθενὰ σπιθαμὴ γῆς παραχωρηθεῖσα εἰς αὐτήν, παρὰ ὅπου ἡ ἰδία προσεπάθησε νὰ εἰσχωρήσῃ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ καὶ δι' ἑαυτὴν μίαν θέσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Εὐσυνειδήτως ὁμιλοῦντες, ἡμεῖς δὲν ἐκαλέσαμεν τὴν γυναῖκα νὰ λάβῃ ἐπίσης θέσιν εἰς τὸ νέον οἰκοδόμημα· αὐτὴ ἐμόχθησε ὅπως εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ καὶ καταλάβῃ τοιαύτην. Καὶ ὑπὸ τῶν νέων τοῦ βίου συνθηκῶν ἐξαναγκαζομένην, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ὑπάρξεως ὠθουμένην, τὴν εἴδομεν ἐκτείνουσαν τὰ ὅριά της, καὶ λαμβάνουσαν θέσιν, ὄχι πλέον μόνον εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς βιομηχανίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον, καὶ εἰς τὸ τηλέφωνον, καὶ εἰς τὸ διὰ μηχανῶν γράψιμον κ.τ.λ.

Εἰς τὴν στατιστικὴν τοῦ 1895 ἐπὶ πέντε ἑκατομμυρίων ἐργαζομένων ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ἀνδρῶν εἴχομεν ἐν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον γυναικῶν, καὶ 360 χιλιάδας γυναῖκας εἰς τοὺς διαφόρους τοῦ ἐμπορίου κλάδους. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀνωτέρας σπουδάς, τὰ πανεπιστήμια, δὲν εἶνε πλέον, ὅπως πρὸ ἑξήκοντα χρόνων. Βλέπομεν τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἰατρικήν, εἰς τὴν φιλολογίαν, εἰς τὸ δίκαιον.

Τώρα ἔρχεται ἡ καλλιτεχνία. Εἰς τὸ θέατρον ἀπὸ μακρῶν ἐγνωρίσαμεν τὴν γυναῖκα αὐτοδίδακτον, θριαμβεύουσαν ἐν αὐτῷ· εἰς τὰς λοιπὰς ὡραίας τέχνας ἐπίσης ἔδειξε μεγάλας προόδους, εἰς τὸ ἰχνογραφεῖν πρὸ πάντων ἀπεδείχθη ἡ ἐπιτυχία τῆς γυναικείας χειρός. Ὁμολογουμένως πολλοὶ ἀρχαῖοι θησαυροὶ ὑπερεσκελίσθησαν. Οὐδεὶς ἀρνεῖται τέλος σήμερον εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἐπίδειξιν ταλάντου, ἐὰν ἔχῃ τοιοῦτο, καὶ τὰ πρὸς καλλιέργειαν τούτου μέσα. Καὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον τιμᾷ ἡ πρόοδος αὕτη καὶ τὰ ἔθνη εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκουν. Ἡ ἐλαχίστη ἰδέα, ἐπιτυχὴς ἐργασία, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, παρουσιαζομένη ὑπὸ γυναικείας δικνοίας, ἀλλάσσει τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, μεταβάλλει τὰς ἰδέας, ἐπισύρει τὴν προσοχήν, καὶ ἐξαναγκάζει εἰς τὸ νὰ ὁμολογηθῇ ἡ ἀλήθεια. Εἴδομεν ἄνδρας πρὸ καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων σιωπηλῶς ἐξετάζοντας καὶ ἀποφαιγομένους: «Τοῦτο εἶνέ τι τὸ ὁποῖον ἡμεῖς δὲν ἠθέλομεν κατωρθώσει τόσον ἐπιτυχῶς».

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς γυναῖκας ὁσημέραι παρουσιάζονται νέαι εὐκαιρίαι. Ὀφείλουν νὰ γίνωνται αὐστηροὶ κριταὶ ἀναμεταξύ των. Πολλαὶ γυναῖκες ἤθελον ἀνδειχθῆ [illegible] ουργοὶ ἑνὸς οἵου δήποτε, ἐὰν ἐπιμελέστερα εἰργάζ[illegible] νὰ λείψῃ δὲ καὶ ἡ αἱματηρὰ ζηλεία. Ὅταν ἐργάζεταί τις ἥρεμος καὶ μὲ συνείδησιν ἐλφρὰν ἐπιτυγχάνει εἰς τὸ ἔργον του. Ἀδιάφορον ἂν θριαμβεύῃ καὶ ὁ πλησίον. Ἕκαστος κατὰ τὸ τάλαντον τὸ ὁποῖον τῷ ἐδόθη. Τὰ ζητήματα, τὰ αἴτια καὶ ἀποτελέσματα τούτων, χρήζουν περισσοτέρας με-

---

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΟΙ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Ὅταν ὁ μικρὸς Γιάννης-Παῦλος Surcouf ἐπῆγε ἐσωτερικὸς στὸ σχολεῖο, δὲν ἤτανε ποιὸ ψηλὸς ἀπὸ τὴν μπότα ἑνὸς χωροφύλακα. Ἄμα ὅμως ἔγεινε ἑφτὰ χρόνων δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν λίνε πλέον παιδί, γιὰ αὐτὸ μόλις ἦρθε στὸ σχολεῖο, ἔκλεισε ἀμέσως τὰ στόματα ἐκείνων ποῦ ἤθελαν νὰ τὸν κορροιδέψουνε, μοιράζοντας γροθιὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ πρῶτα, πρῶτα στὸν Ἀλβέρτο Φριζὸν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε πῆ χοντρό, καὶ ἔπειτα στὸ Peter Cro ket τὸ γυιὸ τοῦ δασκάλου τῶν Ἀγγλικῶν, ὁ ὁποῖος δὲν παραδέχουνταν πῶς ἤτανε ἀνηψιὸς τοῦ μεγάλου Surco ıf. Ὅταν τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ὁ Γιάννης-Παῦλος ἦρθε νὰ περάσῃ τὶς γιορτὲς στὴν οἰκογένειαν του, ἔκανε τὸν παποῦ του, τὴν μαμᾶ του, τὸν μπαμπᾶ του καὶ τὶς μικρὲς ἀδερφές του νὰ τρέμουνε ἀπὸ φόβο, ὅταν διηγούντανε τὰ κατορθώματά του, τὸ βράδυ μέσα στὸ σαλόνι.

Ὅταν χτυπήσανε μεσάνυχτα, ἀκόμα ἀκούγανε τὴ φλυαρία τοῦ παιδιοῦ. Καὶ ὅμως ὁ παπποῦς σηκώθηκε: ἤτανε ἡ ὥρα ποῦ ἔπρεπε νὰ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦνε. Τότε ὁ Γιάννης φίλησε ὅλους καὶ τοὺς καληνύχτισε, ὅταν ἔφτασε ἡ σειρὰ τῆς μαμᾶς του τῆς εἶπε σιγὰ, σιγὰ στ' αὐτί:

«Πολὺ θὰ ἤθελα ἀπόψε ὁ ἄγγελος τῶν Χριστουγέννων, νὰ βάλῃ μέσα στὸ παποῦτσί μου ἕνα κουτὶ στρατιῶτες. Ὁ Peter Crocket θὰ λάβῃ ἕνα ἀπὸ τὴ Λόντρα. Θὰ κάνουμε μάχες, καὶ θὰ τοῦ δείξω ποιὸς εἶμαι.»

Ἔκαμε ἕνα φοβερὸ κίνημα στὸν ἀέρα καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ στὴ κάμαρά του, ἀφοῦ παρακάλεσε ν' ἀφήσουνε τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Εἶχε σκοπὸ νὰ μὴν κοιμηθῇ διόλου γιὰ νὰ δῇ τὸν ἄγγελο ποῦ θὰ ἔφερνε τὰ δῶρα γιατὶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του ἔβλεπε τὸ μικρὸ σχλόνι στὸ βάθος τοῦ ὁποίου θὰ κατέβαινε ὁ ἄγγελος. Δεξιὰ ἤτανε δυὸ καναπεδάκια, ἀριστερὰ μιὰ ποληθρόνα κ' ἕνας μεγάλος καναπές, καὶ ἔπειτα στὴ μέση ἕνα τραπέζι γεμάτο μὲ διάφορα γλυκὰ καὶ τσοκολάτες γιὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων. Ἀλλὰ λίγο, λίγο τὸν ἔπιανε ὁ ὕπνος καὶ τέλος τὰ μάτια του κλείστηκαν. Κατὰ τὴ μία, ἀνασηκώθηκε ξαφνικὰ, νόμισε πῶς ἄκουσε ἕνα φροῦ-φροῦ καὶ ἔπειτα ἕνα τοίξιμο τῆς πόρτας. Τότε κάθισε ἐπάνω στὸ κρεββάτι του καὶ ἔτρυβε τὰ μάτια. Τίποτα Ἄ! ἂν ἐκεῖ κάτω κοντὰ στὸ τζάκι, ἤτανε κανένα κουτὶ γεμάτο μὲ ὡραίους στρατιῶτες!

«Τὰ Χριστούγεννα ἦρθανε» φώναξε ὁ Παῦλος-Γιάννης. Καὶ μὲ τὴν χαρὰ αὐτὴ, ἤθελε νὰ πηδήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὅταν μία ἔκπληξη τὶν ἔκανε νὰ μὴν κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέση του Εἶδε νὰ φαίνεται ἀπὸ τὴν δεξιὰ γωνιὰ τῆς θερμάστρας πίσω ἀπὸ τὰ δύο καναπεδάκια μαντεύσατε τί; ... ἕνα ὁλόκληρο σύνταγμα ἀπὸ μικροὺς μολυβένιους στρατιῶτες... ἀγγλικούς!

Αὐτὸ ἤτανε πάρα πολύ! Οἱ στρατιῶτες ποῦ ὁ Peter Crocket περίμενε ἀπὸ τὴν Λόντρα, εἰδοποιήθηκαν κατὰ τύχην νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ δικό του σαλόνι.

Ἐμπρὸς ἐπήγαινε μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ, πάνω σ' ἕνα ὡραῖο πράσινο ἄλογο, ὁ στρατηγός, καὶ πρᾶμα πολὺ παράξενο, αὐτὸς ὁ στρατηγὸς ἐμοίαζε φοβερὰ μὲ τὸν κύριο Jhon Crocket τὸ δ σκαλο τῶν ἀγγλικῶν.

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤτανε ἡ τελευταία ἔκπληξη, μαζὺ μὲ τὸν λοχαγὸ ποῦ ἤρχουνταν πῆδ πίσω ἀναγνώρισε τὸν Ἀλβέρτο Φριζὸν, τὸν ἐχθρό του. . καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς ποῦ ἀκολουθοῦσε ἤτανε ἀπαράλλακτος μὲ τὸν Petre Crocket.

Ἔπειτα οἱ πεζοὶ στρατιῶτες ὅλοι θαυμάσιοι. Ὁ στρατιγὸς (Jonh Crocket ἐφώναξε μέ δυνατὴν φωνὴν Halt! ὁ λοχαγὸς ἐπανέλαβε τὸ ἴδιο πρόσταγμα καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς ἔκαμε ὅπως οἱ ἄλλοι.

Τότε οἱ μικροὶ μολυβένιοι στρατιῶτες ἔκαναν τὰ ὅπλα τους πυραμίδες καὶ ἀρχίσανε νὰ στήνουνε τὶς μικρούτσικες σκηνές τους ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δυὸ καναπεδάκια Ἔβαλαν σκοποὺς στὶς τέσσερις γονιὲς τοῦ στρατόπεδου καὶ ὁ στρατηγὸς ἔκανε ἕνα τσιγάρο, ἐνῷ ἑτοιμάζουνταν τὸ δεῖπνο

Ἕνα περιστατικὸ ἔκαμε τὸν Παῦλο νὰ προσέξῃ σὲ μιὰ ἄλλη γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ . Τα. .ρα.. τά;τα ρα τά!... ἀλλὰ τώρα ἤτανε ὁ ἦχος τῆς Γαλλικῆς σάλπιγγας! ... Καὶ πραγματικὰ τὸ σκέπασμα τοῦ κουτιοῦ ἄρχισε νὰ σηκώνεται σιγά, σιγά· ἕνας στρατιώτης πήδησε πάνω στ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ καὶ ἔπαιζε τὴ σάλπιγγα μὲ ὅλη του τὴ δύναμη Τότε ἕνας, ἕνας οἱ στρατιῶτες μὲ τὰ κόκκινα πανταλόνια τους κατέβηγαν κάτω στὸ χαλὶ ἔπειτα ἔφυγαν μὲ τὸ λοχαγό τους ἐμπρὸς ὁ ὀθοῖος φαίνουνταν σὰν νὰ ἤτανε ἄλλος Γιάννης-Παῦλος τόσον πολὺ μοιάζανε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

«Ποῦ πηγαίνουνε» ἔλεγε μοναχός του ὁ Γιάννης-Παῦλος. Πήγαιναν μὲ τὸ ταχτικὸ βῆμά τους πρὸς τὰ ἐμπρὸς, περάσανε πίσω ἀπό τό καναπέ, τό μεγάλο διάστημα ποῦ εἴχανε ἐμπρός τό περάσανε ἀμέσως καὶ κοντὰ στό τραπέζι μὲ τὰ γλυκά· «Σταθῆτε!» ἐφώναξε ὁ λοχαγός, καὶ ὅλοι σταθήκανε.

Ὁ λοχαγός μίλησε λιγάκι ὥρα μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του. Ὁ Γιάννης προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τι λένε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀκούσῃ παρὰ λογια συγχισμένα σάν... «τό μόνο κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ περασουμε... ἐνέδρα.. , βεβαία νίκη». . Προσπαθοῦσε λοιπόν νὰ καταλάβῃ τὰς κινήσεις ποῦ κάνανε. Οἱ στρατιῶτες εἴχανε περιτριγυρίσει τη πολυθρόνα.

Ὁ λοχαγός διέταξε· «Ἐπάνω.» Οἱ μικροὶ στρατιῶτες ἁρπάξανε τὰ κρόσια τῆς πολυθρόναςκαὶ σὲ τρία λεπτὰ βρέθηκανπάνω στό ἔπιπλο τότε ἀνέβηκε καὶ ὁλοχαγός καὶἐκεῖ στήσανε τόστρατόπεδότους ὅπωςμπόρεσαν. Οἱ ἄλλοι αὐτὴ τὴν ὥραν εἴχανε προγευτῆ,μαζέψει τὰ πράγματά τους καὶ φύγει, ἔπειτα ἀπό λίγο. Ὁ Γιάννης παρακολουθοῦσε μὲ τό βλέμμα τὴ πορεία τους μὲ ἀνησυχία.

Ὁ Jhon Crocket σταμάτησε πάλι τούς στρατιῶτες του καὶ τοὺς ἔβγαλε λόγο. Ἡ λέξις Σσοκολάτα, κουφέτα, μαντουλάτο, ἔφταναν εἰς τόν Γιάννη-Παῦλο μαζῆ μὲ τὰ «Hippe Hippe, Οὐρά! ...» Οἱ Ἀγγλοι ἤτανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάτω ἀπό τὸ τραπέζι. Τότε κατέλλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἤρχουνταν ν' ἀδιάσουνε τὶς μπονμπονιέρες τὶς ὁποῖες ὀνειροπολοῦσε νὰ πάρῃ ἐκεῖνος αὔριο! «Ὦ εὐτυχῶς ποῦ..»

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του, ὅταν εἶδε πῶς καὶ ὁ Jhon Crocket εἶχε καὶ αὐτὸς ἀνακαλύψει τὸν τρόπο καὶ τὸ μέρος, ποῦ μποροῦσε ν' ἀνέβουνε ἀσφαλῶς, πάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ Ἄγγλοι ἑτοιμάζουνταν νὰ κάμουνε τὴν ἴδια κίνηση μὲ τοὺς Γάλλους, καὶ μὲ τὸ πρόσταγμα «Ἐμπρός» οἱ πεζοὶ ἀνέβηκαν στὰ Χέρια τῆς πολυθρόνας πιάνοντες τὰ κρόσια... Ἐκεῖνοι ποῦ φτάσανε πρῶτοι ἀρχίσανε νὰ φωνάζουνε «Hipp! Hipp! ...» ὅταν ξαφνικὰ «πάν! πάν!» ἀκούστηκαν τὰ τουφέκια ἀπ' ὅλες τὶς μεριές Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἐχθρὸς ἐνικήθηκε, οἱ Ἄγγλοι ἐκπληκτοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀντίσταση, ποῦ δὲν περίμεναν, ἀρχίσανε νὰ φεύγουνε τρέχοντας· Καὶ ἀπὸ τὴ θέση του ὁ λοχαγὸς ποῦ ἔμοιαζε μὲ τὸν Γιάννη-Παῦλο, ξεκαρδίζουνταν ἀπὸ τὰ γέλοια, ὅπου ἔβλεπε τὰ μοῦτρα τοῦ στρατηγοῦ ποῦ ἔμοιαζε τόσο μὲ τον John Crocket.

Ἄμα πέρασε ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἐκπλήξεως ὁ Jhon Crocket κατώρθωσε νὰ σταματήσῃ μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς ποῦ τρέχανε καὶ νὰ σχηματίσῃ ἕνα εἶδος στρατοῦ τὸ ὁποῖο ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ δρόμο στοὺς Γάλλους καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ μὲ ἐνέδρα. Ὁ Jhon Crocket γνώριζε λαμπρὰ τὸ τόπο, καὶ ἐνῷ ὁ λοχαγὸς γύριζε ἥσυχος στὸ στρατόπεδο, ἔπειτα ἀπὸ τὴ νίκη του, ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ καναπέ, ὁ ἄγγλος ἐτοποθέτησε τοὺς πεζούς του μέσα στὸ τζάκι ἀπ' ὅπου οἱ γάλλοι ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ περάσουνε. Ὁ κύριος Jhon Crocket ἤτανε ἐκεῖ μόλις λίγα λεπτὰ ὅταν ἄρχισε νὰ τὸν ἐνοχλῇ ἡ ζέστη. Ἔβγαλε τὸ ὡραῖο καπέλλο του μὲ τὰ φτερὰ καὶ διέταξε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ κάνουνε τὸ ἴδιο. Ἀλλ' ἀναφιβόλως θὰ ἔκανε πολὺ ζέστη ἐκεῖ,γιατὶ αὐτὸ δὲν ἤτανε ἀρκετό. Τότε ἄρχισαν νὰ συλλογίζουνται πῶς νὰ φύγουν. Ὁ στρατηγὸς διέταξε: «Ὀρθοὶ» καὶ ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ καὶ αὐτὸς ὁ ἰδιος . . . Ἀλλ' αἰσθάνθηκε τὰ πόδια του νὰ τρέμουνε . . . Ἤτανε λοιπὸν ζαλισμένος; φώναξε τὸ λοχαγό του . . . Ὁ λοχαγὸς δὲν μπόρεσε νὰ κουνηθῇ καὶ φώναξε τὸν ὑπολοχαγό . . . ὁ ὁποῖος φώναξε τοὺς στρατιῶτες του . . Κανεὶς δὲν κουνιότανε! Ὅλοι φαίνουνταν σὰν κορρωμένοι στὸ πάτωμα . . . Τότε ὁ Jhon Crocket, τρομαγμένος, ἐννόησε τὴν φοβερὴ ἀλήθεια . . . Αὐτὸς, ὁ λοχαγὸς, ὁ ὑπολοχαγὸς, οἱ στρατιῶταί του . . ὅλοι ἔλυσναν! Φοβερὸ πρᾶγμα . . ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ὁ στρατὸς τῆς Α.Μ τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Ἰνδιῶν δὲν ἤτανε πλέον παρὰ ἕνα μικρὸ ποταμάκι ἀπὸ μολύβι χρωματισμένο μὲ γαλάζια καὶ κόκκινα χρώματα τὸ ὁποῖο ἔτρεχε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ στάχτη.

Σ' αὐτὴ τὴ θέα ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ γελάῃ·· νὰ γελάῃ τόσο δυνατὰ ποῦ ξύπνησε; . . .

J JAQUELIN

λέτης καὶ προσοχῆς, ἢ τὰ ὑπὸ τῶν μυθιστοριογράφων παρουσιαζόμενα.

Ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ἡ γυνὴ νὰ ἐργάζεται ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὰς νέας μεθόδους τῆς ἐργασίας, καὶ μέχρι σήμερον, οἱ ἄνδρες δὲν ἔμειναν ἄνευ ἐργασίας, οὔτε παρηγκωνίσθησαν, οὔτε ἡ θέσις των κατὰ μικρὸν ἠλαττώθη. Ηὔξησεν ὁ πληθυσμὸς μᾶλλον. Καὶ ὅσον αὐξάνει ὁ πληθυσμὸς ἑνὸς μέρους τόσον αὐξάνει καὶ ἡ ἐργασία καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ εὐτυχία. Γυναικεῖαι χεῖρες ἐργαζόμεναι οὕτω πως ὑπόσχονται ἐργασίαν διὰ τὴν γενικότητα. Αἱ κατὰ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς προλήψεις καὶ ἡ διαμάχη διεσκεδάσθησαν καὶ ὁσημέραι ἐξαφανίζονται, ὅπως ἐξηφανίσθησαν αἱ ἀμφιβολίαι καὶ οἱ φόβοι, οἵτινες εἶχον γεννηθῆ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρώτων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, καὶ τὴν ἐφαρμογὴν ἑκάστης νέας μηχανῆς ἐν γένει. Καὶ εἰς ὁποιονδήποτε κλάδον παρουσιασθῇ ἐναντιότης, διαμφισβήσις, ἢ κατάπατησις τοῦ δικαίου, ἡμεῖς οἱ ἄνδρες καθῆκον ἔχομεν ἱπποτικῶς φερόμενοι, νὰ ὑποστηρίζωμεν τὴν γυναῖκα, ἥτις εἶνε μήτηρ μας, ἀδελφή μας, θυγάτηρ μας.

Διήκεις τοῦ δόκτορος Θεολόγου

NAUMANN

[Κατὰ μετάφρασιν ΜΑΡΙΑΣ ΠΙΝΕΛΛΗ]

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν δώρων, ὅπου ὅλαι καὶ ὅλοι δὲν ἠξεύρουν τί νὰ ἐκλέξουν, ἐκτὸς τῶν παιγνίων, διὰ δῶρα πρὸς παιδάκια, ἡ κ. Φλωρεντία Φουντουκλῆ παρουσιάζεται ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς τῶν γονέων μὲ τὴν ὡραίαν ἔκδοσίν της τῶν Παιδικῶν Σκηνῶν.

Αἱ Παιδικαὶ Σκηναὶ εἶνε ὁλόκληρον μικρὸν θέατρον εἰς στίχους, καμωμένον διὰ παιδάκια ἀπὸ τὴν διακεκριμένην μας παιδαγωγόν, καὶ διάφορα παίγνια παιδαγωγικά, τονισμένα εἰς μουσικὴν ἀπὸ τὴν ἰδίαν.

Ὁ τόμος ὁλοκόκκινος καὶ χρυσοστολισμένος ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα φυλλάδια. Εἶνε δι' ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ εἶνε ἐν μέσον τερπνῆς καὶ ψυχαγωγικῆς ἐνασχολήσεως διὰ τὰ μικρά, τὰ ὁποῖα μὲ τὸ βιβλίον αὐτὸ ἠμποροῦν νὰ διοργανώνουν παιδικὰς ἑορτάς, νὰ μανθάνουν τραγουδάκια, καὶ νὰ συνοδεύουν μόνα των εἰς τὸ πιάνο τὰ τραγουδάκια των.

Ἀλλ' ἐὰν διὰ τὰ παιδάκια αἱ Παιδικαὶ Σκηναὶ τῆς κ. Φουντουκλῆ εἶνε δῶρον ὡραῖον καὶ πολύτιμον διὰ τὰς διδασκαλίσσας εἶνε ἐφόδιον ἀπαραίτητον.

Ὑπάρχει δὲ τοιαύτη ἔλλειψις βοηθητικῶν βιβλίων ψυχαγωγῶν διὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν, ὥστε δὲν θὰ μείνῃ διδασκάλισσα, ἡ ὁποία νὰ μὴν εὕρῃ εἰς αὐτὸ καταφύγιον διὰ τὰς παραμονὰς ἰδίᾳ τῶν ἐξετάσεων, τὰ ὁποῖα θὰ ἠμποροῦν νὰ ποικίλουν μὲ παίγνια καὶ μὲ μουσικὴν, καὶ μὲ παιδικὰς παραστάσεις, χάρις εἰς τὸ ὡραῖον ἔργον τῆς κ. Φουντουκλῆ, τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς Ἑστίας, τοῦ Ἐλευθερουδάκη καὶ τοῦ Σκαλιβέρου καὶ εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον Φουντουκλῆ.

Γυναικεία ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις. Τὸ ράδιον εἶνε ἡ νέα ἐφεύρεσις, ἡ ὁποία ἐπιφυλάσσει παντὸς εἴδους εὐεργεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ εἶνε μία κυρία χημικὸς ἡ ἀνακαλύψασα διὰ διαφόρων χημικῶν συνδυασμῶν τὸ θαυμάσιον αὐτὸ νέον στοιχεῖον τῆς θεραπείας, τὶς οἶδε πόσων κακῶν.

Ἡ κ. Garie Πολωνὶς, διακεκριμένη χημικὸς ἔχει νυμφευθῇ πρὸ ἓξ ἐτῶν τὸν συνάδελφόν της εἰς τὴν ἐπιστήμην κ. Garie. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των οἱ δύο σύζυγοι ἵδρυσαν τὸ χημικόντων ἐργαστήριον εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζοντο ἀπὸ κοινοῦ. Ἡ ἰδέα τῆς μελέτης τῆς ἐνεργείας τοῦ ραδίου ἐπῆλθε πρώτη εἰς τὸν νοῦν τῆς κ. Garie. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐργαστήριόν των δὲν ἦτο πλῆρες διὰ τοιαύτην ἐργασίαν ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς τῆς φυσικῆς καὶ χημικῆς βιομηχανίας ἔθεσε τὸ ἐργαστήριον τῆς σχολῆς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κ. Garie. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας της ἔφερεν εἰς φῶς δύο νέα σώματα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον εἰς τιμὴν τῆς πατρίδος τῆς ἐφευρέτιδος ὠνομάσθη Πολώνιον, τὸ δεύτερον ὠνομάσθη ράδιον. Ἀλλ' οἱ χημικοὶ τὸ ὀνομάζουν κοινῶς τὸ συζυγικὸν μέταλον, ἐννοοῦντες τὴν συνεργασίαν τῆς κ. καὶ τοῦ κ. Garic εἰς τὴν ἐφεύρεσιν αὐτήν.

Αἱ ἰδιότητες τοῦ σώματος αὐτοῦ εἶναι ἔκτακτοι. Αἱ ἀκτῖνες διασχίζουν τὰ ἀδιαφανῆ σώματα, φωτίζουν καὶ καίουν.

Μεταβιβάζουν τὸν φωσφορισμόν των εἰς τὰ γειτονικὰ σώματα, τὰ ὁποῖα γίνονται φωτεινά. Διαπεροῦν οἷον δήποτε μεταλλικὸν κιβώτιον καὶ ὑφάσματα πυκνά, σκοτεινά, καὶ προξενοῦν ἐγκαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπουλοῦνται μόλις μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας.

Τὸ ρ ά δ ι ο ν εἶναι ἑστία ἥτις σκορπίζει φῶς καὶ θερμότητα χωρὶς νὰ χάνῃ τίποτε ἀπὸ τὸ βάρος του. Θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ θαύματα εἰς τὸν κόσμον ἐὰν δὲν ἐστοίχιζε τόσον ακριβά. Ὑπολογίζεται ὅτι ἓν κοιλὸν κοστίζει τριάντα ἑκατομμύρια. Μία ἐπιφάνεια οἱαδήποτε ἀλειμμένη μὲ ραδιοῦχον διάλυσιν θὰ ἤρκει νὰ μᾶς φωτίζῃ καὶ μᾶς θερμαίνῃ πάντοτε χωρὶς νὰ σβύσῃ οὔτε νὰ ψυχρανθῇ ποτέ.

Ἐν τούτοις θεωρεῖται ἤδη βεβαία ἡ θεραπεία τοῦ καρκίνου δι' αὐτοῦ.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κέϊκ. Μισὴ ὀκὰ ἀλεῦρι τῆς Τεργέστης, 100 δράμια ζάχαρη, 100 δράμια γάλ, 50 δραμ. βούτυρο, 4—5 αὐγά, 1 κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σόδα καὶ ἕνα κουταλάκι ὀξύ.

Ἀσπρίζετε τὸ βούτυρο, ἔπειτα ρίχνετε τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ ἀνακατέυετε καλὰ μὲ τὸ βούτυρο, ἔπειτα τὴν ζάχαρι ψυλοκοκανισμένη καὶ τὴν ἀνακατέυετε καὶ αὐτὴν, κατόπιν ἀρχίζετε καὶ ρίχνετε τὸ γάλα λίγο λίγο. εἰς τὸ τελευταῖο γάλα ὅπου θὰ ρίξετε λυόνετε καὶ τὴν σόδα, ἔπειτα ρίχνετε καὶ τὰ αὐγὰ ἕνα ἕνα καὶ εἰς τὸ τελευταῖο αὐγὸ βάζετε τὸ ὀξύ. Ἀφοῦ γίνῃ ἡ ζύμι σας ἀρκετὰ νερουλὴ ἀλείφετε τὶς φόρμες σας ἢ ἕνα μικρὸ τεψάκι μὲ βούτυρο. καὶ τὸ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πρὸς τὰς καθυστερούσας τὰς συνδρομάς των ἐκ Πειραιῶς. —Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ ὁ εἰσπράκτωρ καὶ πότε νὰ μὴν εὑρίσκῃ τὴν μίαν καὶ πότε τὴν ἄλλην.—Δὲν εὑρίσκετε ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἐξοφλήσετε τοὺς λ)σμούς σας. Εἶναι ἀνιαρὰ ἡ κατάστασις αὐτὴ κ. Ε. Μ. Θ. Κέρκυραν. Ἐπιστολή σας μετὰ. δρ. 70 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—κ Β. Ι Πλ Ζάκυνθον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἐνεγράφητε —Καν Αἰ. Π. Καίρον Συνδρομή σας ἐλήφθη. Διεύθυνσις μετεβλήθη Ἀφοῦ εἴσθε τόσον καλή, βοηθήσατε πτωχὴν ὀρφανὴν κόρην. ἡς ἡ ἀτοκατάστασις ἐμποδίζεται ἐλλείψει τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων Ὑπόλοιπον 3. δρ. εἰς τὴν διάθεσίν σος Κυανόλευκον Πύργον. Αἰσθάνεσθε βεβαίως τὰ ὡραῖα πράγματα καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ τὰ ἀποδώσετε μὲ ἀνάλογον ἀλήθειαν καὶ ἔξαρσιν Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀσχοληθῆτε εἰς καλὰς μεταφράσεις, ἕως ὅτου ἀποκτήσετε τὴν συνήθειαν νὰ γράφετε, Εὐγνωμονῶ ἀπείρως διὰ ὅσα καλὰ λόγια μοῦ λέγετε —κ Γ. Α. Ἀργοστόλιον Συνδρομὴ ἐλήφθη Εὐχαριστίας.